

REALITATEA
ILUSTRATĂ
SUPPLEMENT

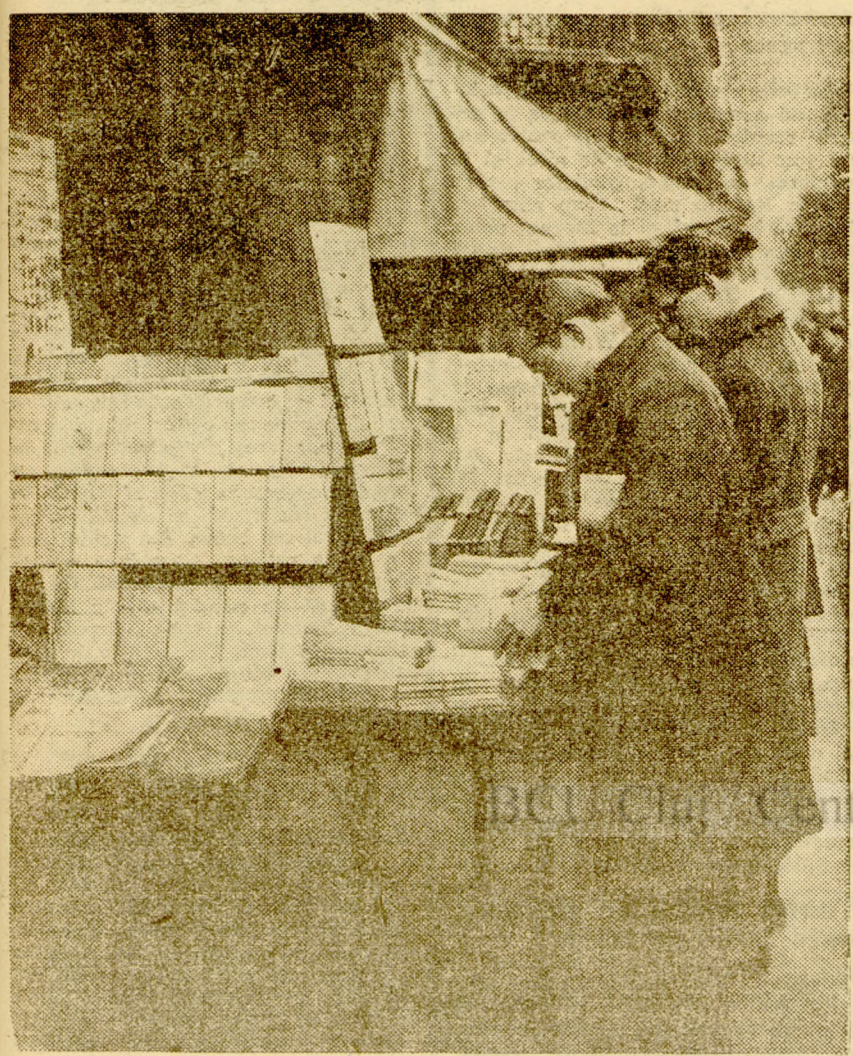
Nr. 901 — Anul XVII
23 - 29 Iulie 1944

PARISUL

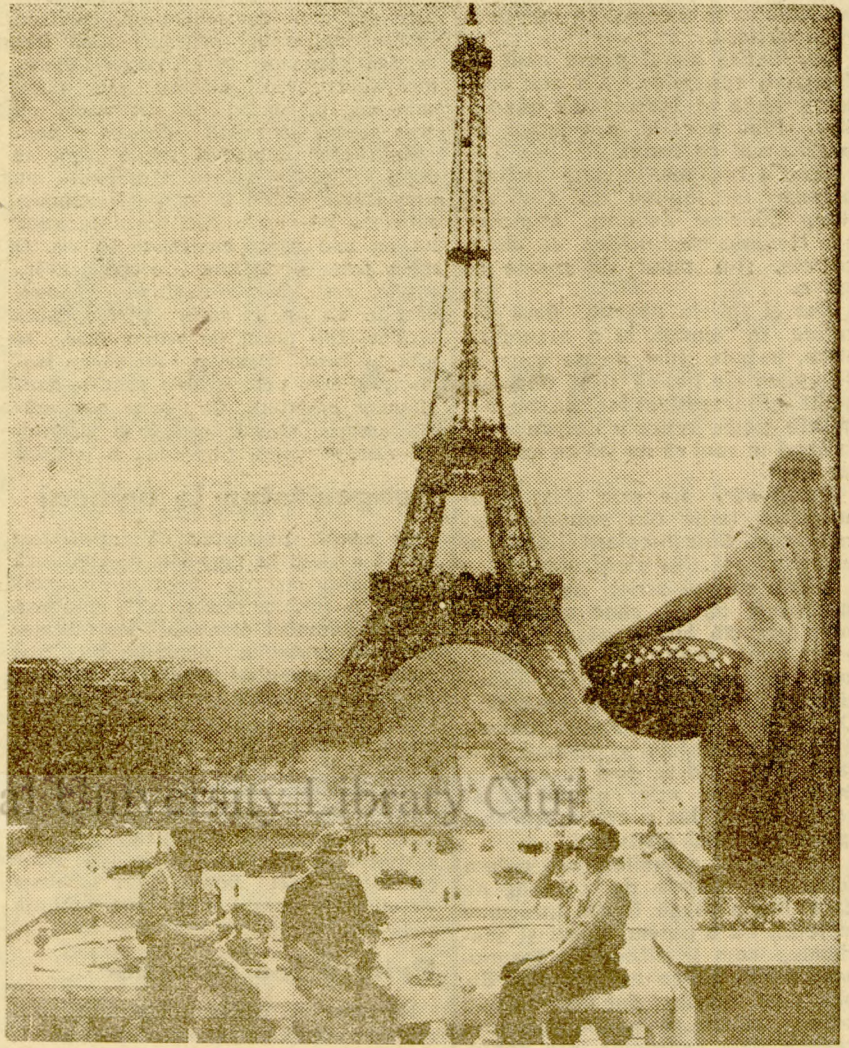
INAINTE ȘI ASTĂZI

UN FOARTE INTERESANT REPORTAJ DE ACTUALITATE

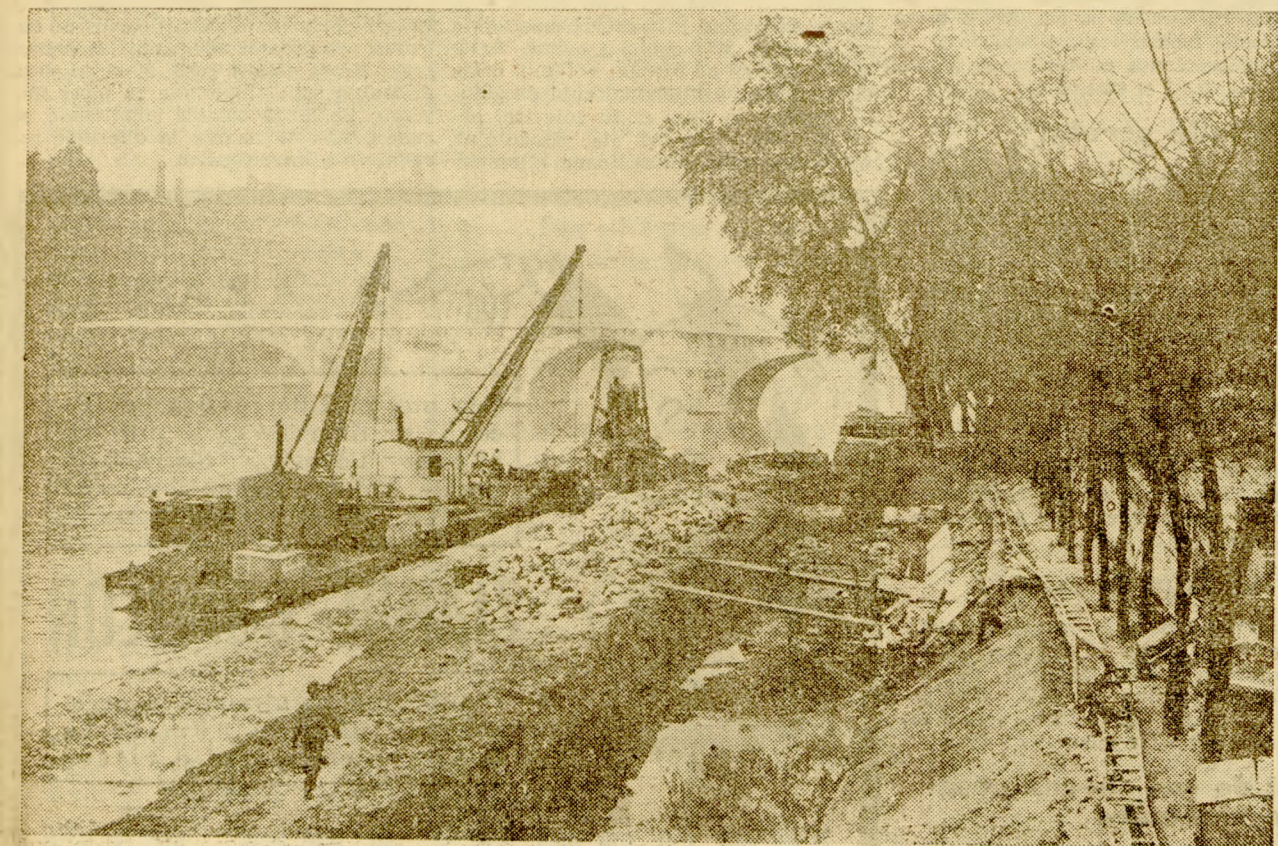
Vezi pag. 8

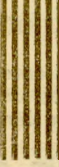
Studentii cercetând rafturile anticarilor și Cartierul Latin

Turnul Eiffel, — simbolul Orașului Lumină

Faimoasele cheiuri ale Senei

PENTRU DVȘ
D O A M N Ă . . . . .

UN ROMAN
DE DRAGOSTE
IN CIȘMIGIU

O CĂSĂTORIE
CIUDATĂ
VEZI PAGINA 3

I. DELA COLEGIU ȘI ACADEMIE LA TREABĂ

Toate zările au tresălit de bucurie la vestea legii celei noi a d-lui Prim-ministru M. Anonescu pentru noua întocmire a zărilor. Cu toată dreptatea, fiindcă aceasta însemna o prețuire a așezământului presei. Se croiau și mijloacele de a-l înălța și a-l face astfel tot mai rodnic și sănătos în mijlocul vieții obștești.

Da, fiindcă ziarul poate mult în dregerea cugetelor. Un ziar bine lucrat ajută la îndreptarea gândurilor. Prin aceasta face lumea să lucreze mai cu femei.

Cine a celți marile ziare străine, precum le Journal de Genève, Neue Züricher Zeitung, Münchener Neueste Nachrichten și altele ca ele, și-a putut da seama că așa e.

Dar și zările noastre, dacă năzuiesc să ajungă la o asemenea stare, trebuie chiar de pe acum să se apuce de treabă și să dea mai multă grijă scrisului lor. Să nu dai în ele peste articolul despre care la urmă să spui că nu știi ce au avut de spus.

În adevăr, așa este chiar și cu articolele leșite din condeie mai cunoscute. Cefești-cefești și parcă ai mesteca iască. Nu alegi nimic.

Altele citeași scrieri de pe alte meleaguri, iar tu, când pășești să vezi cum stă lucrul, găsești că nu e așa, cum spune autorul. Astfel, unul cu un nume mare în lumea zărilor, pomenește pe prorocul Ozeia din Biblie. Pune locul cu arătarea capitolului și stihului din carte. Dar când te duci să cauți tu în Biblie cum este, găsești că acolo e altfel. Nu e vorba așa cum spune condeii zărilor.

De aceia, domnilor, ne putem feriți cu numele de colegiu pe care legea nouă îl dă întocmirii zărilor, ba o putem numai și academie, cum îi plăcea s'o încununeze odăfă cel ce nu folosește Biblia cum trebuie, dar mai trebuie ceva: trebuie să lucrăm cu grijă ceea ce dăm cetitorilor spre citire, că fără asta, vorbele mari și umflate cu care ne împăunăm rămân lucru de răs.

II.

VORBIM LATINEȘTE PE NEȘTIUTE

E un frumos titlu, acesta, pe care îl întâlnim într'un ziar din Capitală. Nici nu te lasă să treci rece pe lângă cele date sub el.

Ni se spune că noi folosim o multime de rostiri latinești, precum omnibus, a priori, sic, bis, extra, vefo, ultimatum, referendum. Ba am putea adauga și multe altele pe care le folosim zilnic în vorbirea omului mai scuturat.

Dar adevărul este că nu le folosim totdeauna bine, fiindcă nu le știm în obârșia lor. Le-am luat unul dela altul și atât, dar nu le știm din gramatica și dicționarul latin.

Astfel, chiar în art. pomenit, între pildele de latinească din gura noastră, găsim rostirea în extremis. Apoi așa se zice: cu acel în românesc! Drept latinește este în extremis.

De câte ori nu găsim noi în ziare o astfel de latinească, cârpită pe românește! Am și scris de mai multe ori despre „latineasca zărilor”.

Deci vorbim noi latinește, dar vorbim cam stălcit. Scriem motto proprio, pe când cuvântul este motto proprio, cu un t, dela latinescul motus-miscare.

Achim. SCRIBAN

Visurile

Multe s'au spus despre visuri, lucruri mai mult sau mai puțin adevărate, și încă până târziu în Evul Mediu, visurile jucau un rol principal multe decizii luându-se după precizarea favorabilă sau nefavorabilă dată de visuri. Se spune despre vis că este realizarea imaginativă a dorințelor omului; incontestabil însă visul este oarecum o continuare a stării de trezie. Multe lucruri care s'au spus despre visuri aparțin domeniului fantasticului, și numai puține se pot stabili principal. Visurile se compun totdeauna din impresii anterioare, care pot data de mult timp, ele sunt egocentrice, eroul principal fiind totdeauna persoana care visează. Sentimentele bucuriei, plăcerii sau fricii sunt mai pronunțate în vis; visul nu ține seama de logică, dispăre și conștiința care împiedică multe fapte în stare de trezie, voința și spiritul nu sunt active, ieșind în evidență acțiunile sufleteste inferioare. Nici pornirile omului nu mai sunt controlate în vis. O mare parte a visurilor o ocupă conversațiile, aci neîntâlnindu-se obstacole, căci în vis poți vorbi perfect limbi străine. Din punct de vedere fizic, se află la baza visurilor fenomene bio-electrice care pornesc dela celulele ganglionilor creierului. Cu toate constătarile acestea, sensul ascuns al visurilor va rămâne poate totdeauna o enigmă.

Longevitatea la oameni

Se poate presupune că durata mai scurtă a vieții în timpurile de odinioară era condiționată de împrejurări exterioare, în timp ce predispoziția ereditară nu s'a schimbat esențial. Mortalitatea vârstelor tinere a diminuat cel mai mult. Și oamenii de vârstă mijlocie profit de împuținarea pericolelor pentru viață, pe care le prezintă mediul. Oamenii de vârstă înaintată au cele mai puține șanse, și perspective de a împlini 70 de ani este astăzi tot atât de mică ca și acum un secol. Aci intervine desigur predispoziția ereditară, căci longevitatea se manifestă la aproape toate generațiile unei familii. Ca la toate viețuitoarele, durata vieții este limitată și la om.

Primul toc rezervor

Nu este prea cunoscut faptul că tocul rezervor există de 160 ani. El a fost inventat de un mecanic din Lipsa, iar în 1780 a fost lansat pe piață. Acest toc era desigur încă un instrument foarte primitiv, care se asemăna numai pe departe cu tocul de astăzi. Era o țevă de alamă, închisă la un capăt și la celălalt prevăzută cu un capac găurit, unde era fixat și susținătorul penitei.

„Culorile cerului”

Culoarea atmosferei se schimbă dela albastru deschis până la negru, în proporție cu înălțimea. La 8500 metri deasupra suprafeții pământului atmosfera este de un colorit albastru palid, la 11 mii metri de o culoare albastră închisă, pentru ca la 13,000 metri să bată în violet și să devină neagră la 22,000 metri.

Mărimea flotelor din antichitate

Popoarele antice dispuneau de flote foarte puternice. De pildă Cartagina posedea numai în Marea Mediterană 2,000 de vase de război și 3,000 de vase comerciale.

Cu avionul în soare

Este vorba de o comparație, desigur. Un avion ar trebui să zboare 85 de ani cu o viteză de 200 kilometri pe oră pentru a parcurge distanța dela pământ la soare. Lumina face aceeași distanță în numai 8 minute.

Cât de sus zboară păsările călătoare

Conform observațiilor făcute, păsările călătoare zboară în genere la

înălțime până la 300 metri, excepție făcând stourile care la vreme bună se ridică la 500 metri. Un profesor german a întâlnit însă păsări călătoare, probabil găște sălbatice, la 2,600 metri înălțime în cursul unui sbor cu avionul. În acea zi era furtună din est-sud-est deasupra Mării Nordului, marea fiind deasemenea acoperită de un strat de nori dela 500 metri până la 1,200 metri înălțime. Se pare că păsările caută în timp de furtună strățuri de aer mai liniștite.

Înainte ca să existe geamuri pentru ferestre

Atacurile aeriene au dus la aprecierea justă a multor lucruri care în decursul secolelor au devenit pentru noi dela sine înțeles, astfel de pildă și la aprecierea cuvenită geamurilor pentru ferestre. Relativ mult timp omul a trăit fără geamuri, și la început chiar fără ferestre, locuințele de atunci fiind luminale numai prin deschizătura intrării. Totuși s'au găsit bordeie preistorice, datând cu 1000 de ani înainte de Christos, la Wasserburg de pildă, cu obloane din lemn ca ferestre, care se puteau închide. Necesitatea de a face ferestrele dintr'o materie străvezie a adus pe roman la ideea de a pune în ferestre ghips străveziu așa numită „sticlă Maria”. Dar acest fel de geamuri, ca și geamurile din agat subțire șlefuit sau din os fin de mai târziu erau atât de scumpe încât puțicu să fi folosite numai în mod excepțional. Abia în Evul Mediu a fost folosită pentru geamuri sticlă, iar printre primele se numără geamurile colorate ale mănăstirii Tagersee care datează dela sfârșitul secolului al 10-lea. Numai în secolul al 14-lea și al 15-lea geamurile au devenit ceva mai obișnuite, ferestrele mici, rotunde având geamuri conturate cu plumb; totuși casele mai aveau ferestre cu hârlie îmbibată cu ulei sau pânză. Ferestrele cu geamuri de sticlă au început destul de târziu de a fi un lux

O nouă epocă de ghiată peste 5000 de ani?

După cele mai noi cercetări geologice, dintre cele două miliarde de ani de vârstă minimă planetei noastre sunt cunoscute biologic precis „numai” ultimele 500 milioane de ani. Actualmente ne aflăm într'un fel de epocă glacială intermediară. Ghetarii Groenlandei, care probabil n'au existat în epoca dinaintea cărbunelui mai ating pe alocurea 3000 metri grosime. Astăzi există încă pe pământ volumul uriaș de 18 milioane kilometri cubi de ghiată veșnică, în timp ce în cele trei perioade glaciare mari ale pământului, volumul a atins 60 milioane kilometri

cubi. Dacă ghiata polară există încă și astăzi s'ar topi datorită unei creșteri mari a temperaturii, apele mării ar inunda continentele pe o mare adâncime spre interior, iar nivelul mării s'ar urca cu 50 metri. Toate regiunile dens populate ale tuturor continentelor ar fi inundate. O nouă epocă glacială, care după rezultatele cercetărilor savanților, este de așteptat peste aproximativ 5000 de ani, ar însemna o imensă catastrofă pentru omenire.

Benzină din plante?

Încă de acum câțiva ani profesorul Franz Fischer a atras atenția asupra posibilității de a se obține substanțe anorganice din materii prime organice. Sărăduintele au dus la descoperirea și exploatarea unor izvoare de materii prime noi. Astfel cărbunele se înlocuiește prin energia apei, căci fluviile vor continua să curgă și când omul va fi scos ultimul cărbune din pământ. Deaceia și eforturile de a ameliora izvoarele vii de materii prime, de pildă cultivarea ploșilor cari cresc deosebit de repede ca materie brută pentru producția de celuloză etc. Deasemenea s'ar putea obține carburanți pe calea fermentării acidice a untului, cunoscută fiecărui agricultor la depozitarea nutretului verde în silozuri H. Poht și F. Hilberath au început prelucrarea acidului butiric în carburanți. Au reușit să obțină pe calea electrolizei hexan din acidul butiric, și ca produse secundare propylen și propylbutirat și propanol. Cu o altă metodă s'a produs o altă hidrocarbură ketonul, care s'a dovedit un carburant excelent. Ca materie de bază pentru acidul butiric s'au folosit resturi de lemn, frunziș și resturi de bumbac

60 milioane de cărți pentru front

Cu lot războiului viața culturală n'a fost stânjenită mult în Germania. Producția de cărți pentru nevoile civile a fost redusă dar livrările pentru soldați n'au regresat căluși de puțin. În această primăvară au fost trimise pe fronturi peste 60 milioane de volume. Este vorba de așa numita „carte pentru front”, care conține o selecție a operelor celor mai buni scriitori germani.

Canari roșii

Nu există numai canari galbeni, ci și canari cu dungi (alizard), canari de culoarea scoarței (cimanon) și canari roșii. Acești canari roșii se obțin dacă animalele sunt alimentate cu piper Cayenne. Pe lângă culorile menționate, se cunosc sute de nuante la diferitele rezultate ale încrucișărilor.

A APĂRUT

Cea mai plăcută revistă pentru copii și tineret, care publică bilunar povestiri distractive, fabule, humor, desene și versuri ale cititorilor

ZIARUL COPIILOR

O publicație neîntrecută în acest gen care stârnește admirația tuturor aceluia care o citesc

16 PAGINI
25

O CĂSĂTORIE CIUDATĂ

Contractarea căsătoriilor se face adesea în împrejurări foarte curioase. Ne mirăm chiar cum de au putut cei doi soți să primească condițiuni atât de ciudate.

Dar dragostea e mare măestră! Unii oameni acceptă orice, chiar lucruri neplăcute pentru a-și atinge scopul. Pentru a se mărita unele fete ar suporta și cele mai mari neajunsuri.

...Acum câțva timp, în fața unei prăvălii de confecțiuni din Buenos Ayres, putea fi văzut un bărbat înalt, foarte elegant. Se plimba mereu prin fața magazinului. Toți trecătorii și mai ales trecătoarele îl admirau. Desigur că ei au fost tare mirați aflând povestea acestui erou al publicității. Era bărbatul proprietarei prăvăliei. Aceasta nu se căsătorise cu el, decât după ce el primise condiția ca să se plimbe toată ziua prin fața magazinului, în care ea își pusese toată averea.

...O franțuzoaică, o văduvă foarte bogată se mărită pentru a doua oară, numai pentru că noul ei bărbat semăna leit cu cel mort. Astfel cel de al doilea soț era pentru ea imagine vie a primului, pe care îl iubise foarte mult.

De aceea noul soț trebuia să copieze întocmai obiceiurile înaintașului său. Să poarte aceleași costume ca el, să aibă gusturile și chiar înclinațiile lui. Toată viața va trebui dar să joace rolul unui mort. Soartă nerecunosătoare! El primi totuși această soartă căci era îndrăgostit... până peste urechi de logodnica lui.

...Soarta acestui italian fu și mai tragică însă, căci el trebui până în cele din urmă să ceară divorțul împotriva soției sale.

Aceasta era farmacistă și se căsătorise cu el, cu o singură condiție: să încerce el însuși toate medicamentele pe care ea le pregătea. Armonia acestei căsnicii nu a fost prea lungă. În curând, bărbatul, în urma efectului atâtor feluri de medicamente, prezentă grave turburări fizice.

Judecătorul pronunță divorțul în favoarea soțului, dar acesta nu se declară mulțumit numai cu atât: pretindea și o despăgubire bănească. Tribunalul nu i-o acordă însă, fiind de părere că: „admitând condițiile căsătoriei, soțul trebuia să știe la ce se expune”.

...O Suedeză se căsătorise cu un clown, pentru că îl văzuse jucând.

Ca bărbat îi era indiferent, dar îl iubea nebunește ca artist. În fiecare zi clownul trebuia să joace în fața ei cel puțin două ore.

Clownul, care nu avea prea mult talent, acceptă ușor această condiție: ea îi asigura nu numai bogăția, dar și aplauze și laude zilnice.

...Un avocat olandez se căsătorise cu o actriță cu condiția ca să joace numai pentru el piesele, pe care le-a jucat sau le va juca. Dealtfel avocatul iubea mai mult arta dramatică decât pe soția sa. Dar fiindcă artista nu cunoștea decât foarte puține roluri, interesul avocatului dispăru destul de repede. Cei doi soți divorțară.

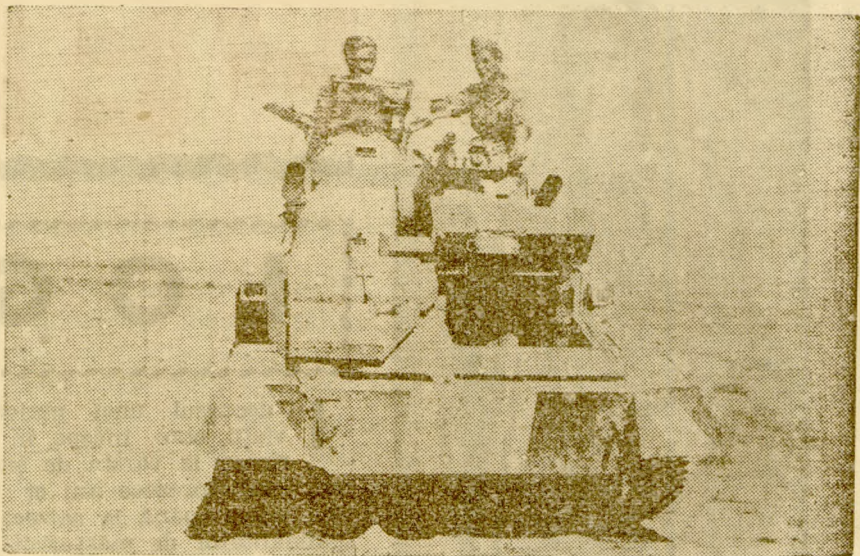
Pentru aceasta însă, avocatul nu-și schimbă gândul. Se însură pentru a doua oară tot cu o actriță care avea și mai mult talent și un repertoriu mai bogat.

...Dar căsătoria cea mai ciudată este desigur aceea a unui Polonez.

Mic funcționar el se căsătorise cu această condiție: în timp ce va fi la birou, soția va fi legată de un lanț, întocmai ca un câine. Căci funcționarul era tare gelos. Probabil că logodnica lui îl iubea mult, de îndată ce a primit această condiție umilitoare.

Când bărbatul pleca la slujbă o lega de un lanț lung care nu-i îngăduia să iasă din casă.

Dar soția se plictisi repede de această viață. Își dădu bărbatul în judecată. Tribunalul însă îl achită.

ARMELE CARE AU RĂZBOIUL REVOLUȚIONAT

Primele arme de atac și apărare, au fost desigur piatra și măciuca. Astăzi, aceste tipuri de armă au dispărut din arsenale chiar dacă în momentul de mari lipsuri, soldații le mai întrebuințează și acum. În orice caz, în vremurile foarte îndepărtate, cum și multe sute de ani încă după aceea, nu s'au întrebuințat decât arme pentru lupta de aproape care în primele începuturi puteau fi considerate ca prelungiri și întăriri ale propriilor organe. Astfel au luat ființă ghioaga, pumnalul și sulița, chiar dacă, prin aruncarea suliței se puteau obține efecte la o anume depărtare. Încă târziu în Evul Mediu, căpeteniile oștilor aveau obiceiul să descălece și să selupte între ele cu spada ce o țineau cu amândouă mâinile.

Arcul și săgeata, constituie de asemenea o armă pentru luptă de la distanță. De fapt, nu era însă decât o ameliorare a suliței, prin aceea că săgeata putea fi aruncată mai ușor și mai puternic cu arcul decât cu mâna liberă.

Arbaleta realizează în domeniul armelor manuale, prima mică revoluție. Ea este prima armă mecanică, adevărată pusă în mână luptătorului izolat, în timp ce încă romanii cu catapultele și praștile lor realizează arme mecanice putând fi considerate ca o artilerie a antichității. Perșii au ameliorat aceste arme făcându-le mai mobile, în sensul artileriei noastre de câmp. Tot Perșii au fost oarecum un fel de precursori ai tancului de azi, realizând un vehicul cu doi ocupanți: arcașul în față și conducătorul în spate.

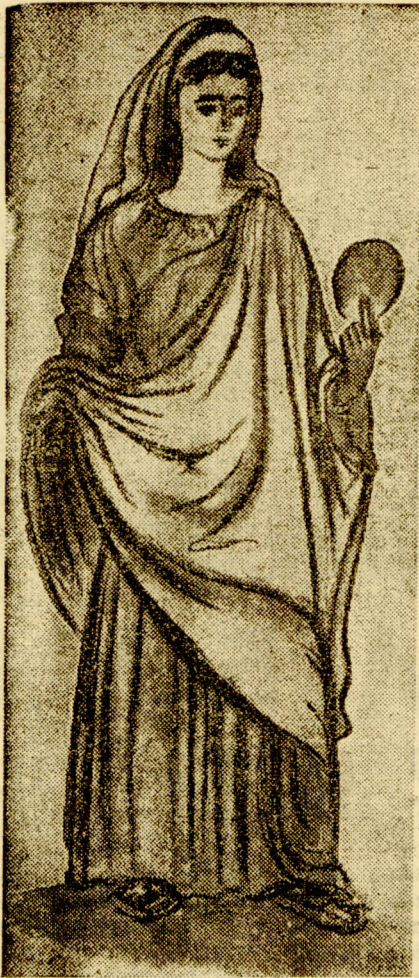
O revoluție decisivă în istoria războiului, a constituit către mijlocul veacului al XII-lea, descoperirea în China a prafului de pușcă. O țevă tare de bambus cu o încărcătură din praful de pușcă și un dop, a fost străbuna puștii de azi. De la această țevă de bambus și până la pușca propriu zisă și de acolo până la tun, n'a fost decât un pas. Pușca și tunul s'au dezvoltat în atare măsură în ceea ce privește bătăia și efectul în cât trebuiesc considerate ca arme pentru lupta de la distanță.

Este explicabil că odată cu lungirea traectoriei acestor arme, utilizarea lor tactică s'a modificat, până în primele timpuri ale domniei lui Frederic cel Mare, artileria intervenia în război, cu piese izolate, ca o nemijlocită însoțitoare a infanteriei, tunurile fiind împinse cu mâna. Marele rege trebuie considerat ca fondatorul artileriei de câmp moderne. El a găsit în Napoleon, un demn urmaș care a determinat adevăratul rol al artileriei. Caț au înlocuit mâna, iar tunurile de diferite tipuri, ușoare și grele, au fost adoptate de toate armatele.

Încă în timpul războiului de la 1870—1871, fumul gros ce ieșea din țevile tunurilor, descoperirea pozițiilor artileriei. Apariția prafului de pușcă fără fum și îmbunătățirea mijloacelor de ochire, au făcut artileria invizibilă. Proiectilele deasemenea s'au modificat și ele. În locul glonțelui rotund, a intervenit glonțul alungit prevăzută cu un vârf oval. La tun, cartușul și ghiuleaua au fost unite într'un singur corp formând obuzul, afară de cazurile când, necesitatea unor încărcături diferite, nu impunea mai departe separațiunea lor. Datorită traectoriilor curbe ale obuzierelor și mortierelor, artileria a putut lovi un inamic invizibil ascuns în spatele unei ridicături de teren. Dar servanții tunurilor continuau să stea mai departe expuși lângă armele lor atât de eficiente, până la introducerea scutului și a frânel de recul care în fine le-a oferit o oarecare apărare. Feldmaresalul von Schlieffen a introdus artileria grea de câmp. Astfel, la începutul războiului din 1914, artileria germană era superioară celei aliate. Obuzierul greu, mortierul de 210, tunurile cu țevă lungă de 100 și de 150 au intervenit cu efect pe câmpul de bătălie.

Desvoltarea armelor de foc arată mai sus în linie ei generale nu și-au spus cu aceasta ultimul cuvânt. Nici noua armă V. 1 întrebuințată de o lună împotriva Angliei și care este menită a revoluționa fundamental arta războiului într-o măsură încă nebănuită, este departe de a fi ea însăși un ultim cuvânt. (UTA).

DIN NEAJUNSURILE MĂRITIȘULUI

DESPRE CĂSĂTORIE

Lunea este atât de mare, încât îți vine tare greu să trăiești singur. Numele de soție e chemarea cea mai duiosă cu care se poate alina o femeie.

Bărbatul și femeia sunt singurii care pot statornici această fericire: căsătoria. Dar să nu uităm că și fericirea este supusă unor anumite legi și că deseori dragostea moare, pentru că nu am făcut spre a o păstra, ceea ce am făcut pentru a provoca.

F. J. Stahl

În căsătorie, dragostea nu este decât un pretext. Ea ușurează înțelegerea spiritelor. Ea duce două existente în aceeași viață materială. Casa fericirii este mai spațioasă și se deschide prieteneste. Astfel înțelegea căsătoria va asigura fericirea, dacă dragostea ocupă locul gestului duios și potrivit.

P. Adam

Ținerii care vor să se însoare amână cu pești care se joacă cu masa pescarului: totți se grămădesc pentru a se prinde în ea în timp ce nefericirii care sunt acolo, luptă din toate puterile pentru a ieși.

Socrate

Căsătoria este ca și o fortăreață asediată: cei care sunt afară, vor să intre înăuntru, iar cei care sunt înăuntru, vor să iasă.

Proverb arab și
Proverb chiez

Motivul pentru care atât de puțin căsătorii sunt fericite este următorul: fetele tinere își pierd timpul plănuiind tot felul de curse, în loc să-l întrebuințeze, construind colivii.

J. Swift

Să recunoaștem că femeile măritate nu sunt de obicei rele, decât pentru bărbații lor.

J. Scholze

PENTRU D

LOGODNICUL...

În decursul unei perioade a vieții, care începe în chip firesc, la vârsta de șaisprezece, șaptesprezece ani și poate ține uneori până la șaiszeci, înspăimântător de mărturisit!) cuvântul logodnic este pentru femeia nobilă vocabula cea mai importantă din întreg dicționarul.

Să deschidem așa dar această carte folositoare și să vedem cum este definit.

„Logodnic”: făgăduit pentru căsătorie. Acela care a făcut legământ de căsătorie”.

După ce am citit această definiție, veți fi de acord cu noi că sunteți și mai puțin lămurite ca mai înainte. Dicționarul care ar trebui să fie pentru toată lumea tovarășul întotdeauna gata să limpezească ideile, pare că se distrează uneori să le încălcească.

Intr'advăr, pentru a începe: „Făgăduit pentru căsătorie”. Cui și de către cine? Nu se știe. Este „făgăduit” și trebuie să ajungă!

Să închidem așa dar cartea obscură și să încercăm să ne lămurim așa între noi închipuindu-ne cam ce am putea spune unui sălbatic care ne-ar întreba care sunt funcțiunile și atributele aceluia astfel calificat.

Și iată-ne pe dată în fața unei alte mari piedici, pentru că dacă am fi invitați să definim un logodnic stil 1900, am fi obligați să răspundem astfel: „logodnicul este un tânăr sfios și dacă se poate bacalaureat, care, după ce și-a manifestat dorința respectuoasă de a se uni prin legământ căsătoriei cu o fată cuminte, capătă autorizația dela părinții acesteia din urmă să se plimbe în fiecare Duminică prin fața lor, precedându-i cu aproximativ cinci pași și vorbind cu viitoarea soție despre ploaie și timp frumos. În cazul unei mai mari intimități, o poate întreține și asupra locului unde se vor duce să petreacă vilegiatură în vara viitoare și s'o întrebe dacă i-a plăcut „Iubirea lor” de

Rachel Field, insistând asupra iubirii morbide a sotiei eroului.

Iată însă că acele fete care imi onorează cu atenția lor proza, știu prea bine că astăzi, cel puțin de nouă ori din zece, drepturile și funcțiunile aceluia pe care îl numesc „logodnicul lor” sunt (ah! Dumnezeu!) ceva mai extinse. Și știu deasemeni că părinții, influențați de timpurile noi mai evoluat, și conștienți de îndatoririle lor, stau din fericire de cele mai multe ori acasă, în timp ce „viitorii” ies la plimbare. Și aceleiași fete mai știu că subiectele de conversație între viitorii soți sunt mult mai variate și mai animate decât acelea care se desfășurau cam acum treizeci de ani.

Nu știu dacă noua interpretare a „logodnicului veac XX” este pentru societate un bine sau un rău; vreau să spun că așa putea ști dar nu vreau să fiu străfulgerată de privirea nimănui, cu toate că nu vă voi ascunde — de vreme ce suntem aci între patru ochi — că pentru o mie și unul de motive mă simt ciudat de atrasă către interpretarea veacului

XX. În orice caz, veți fi de acord cu mine că dicționarul în cazul de față, ar fi trebuit să fie de mult revizuit.

De pildă, faimosul „legământ” — admitând că este vorba de verigă — nu-l prea văd în degetul niciunei logodnice; adică dimpotrivă dicționarul face aluzie la legământul moral vreau să presupun, „a priori” că se aplică pentru toți și pentru toate; dar nu cred să constituie astăzi obiceiul unei declarații solemne, cum se întâmpla în trecut. Și atunci având în vedere că trebuie să conchidem totuși, așa propune în mod provizoriu ca definiție pentru lexicoane în curs de tipărire pe următoarea: „Logodnic este acela care a făgăduit să se căsătorească și care, să sperăm nuș va schimba ideea”.

Se prea poate însă, ca, cercetând bine, să mai existe și o altă definiție, sau chiar mai multe. Vă las pe dumneavoastră, cetitoarele mele să le găsiți și dacă le socotiți bune să mi le comunicați și mie.

S. DOAMNA

Stăteam la umbra unui copac, pe o bancă în Cișmigiu, și observam trecătorii, când lângă mine, se așază un domn, un tip, interesant, de aproximativ șaizeci de ani, înalt, cu o față distinsă împodobită de o pereche de mustați imperiale. Era corect îmbrăcat, cu toate că se puteau ghici țesăturile ciorapilor și ale vestonului, puțin ros. Intreaga lui fizionomie trăda aristocrația și ochii lui aveau o licărire neliștită care mă atrăgea. Sunt o fire romantică, îmi place să dau liber frâu fanteziei asupra celor ce văd și știu să reconstituiesc o existență interesantă. Acel bărbat trebuia să fie un boer decadent.

Părea că așteaptă pe cineva: bătea nervos cu vârful piciorului pe prundișul aleei și privea deseori ceasul. Când se făcură orele unsprezece și jumătate, fața lui se luminează. Apoi se sculă, își îmbracă mânușile și porni dealungul aleei.

În întâmpinarea lui îi eși atunci un autentic munte de grăsime, urmat de o figură palidă care trebuia să fie o damă de companie. Îl văzui pe boerul meu apropiindu-se politicos de acea caricatură de femeie, scoțându-și părul cu o plecăciune de menuet și șoptindu-i câteva cuvinte, după care, o urmări dela distanță, dar cu insistență. Apoi muntele vin făcu un gest de nerăbdare și spuse cu voce tare: „Nu, am mai spus odată că nu“. Boerul meu se înclină din nou și se întoarse din drum. Avea fața devastată de ciudă și de deziluzie.

Mă așezai câteva zile de-arândul, pe aceeași bancă, lângă același bărbat și în fiecare dimineață asistai la o scenă asemănătoare. Bineînțeles că fantezia mea începuse s'o ia razna, în galop. Acea femeie luxos îmbrăcată și împodobită cu giuvaeruri era fără îndoială bogată și fața ei puhavă mai păstra încă urmele unei indiscutabile dar apuse frumuseți. Trebuia să fi fost o artistă celebră pe timpurile sale. Incetul cu incetul, povestea acestor două ființe mi se depănă în fața ochilor, ca pe un ecran cinematografic.

UN ROMAN DE DRAGOSTE ÎN CIȘMIGIU

Îl zăream pe boerul meu, fiul mai mic al unei bogate și înstărite familii din provincie. Mi se părea că-l văd călărind între doamne elegante și nobili cavaleri de rangul său iar seara, la Operă, fulgerat de privirile feminine. Tocmai aci urma să izbucnească acea pasiune care avea să-i distrugă viața. Într-o seară, văzui pe prima balerină și se îndrăgosti nebunește de ea. Li dăruj atunci bijuterii, bani, îi puse la picioare întreaga avere, pentru un surâs, pentru o binevoitoare condescendență. În scurt timp ajunse la ruină. Risipindu-și întreg patrimoniul, începuse să facă datorii și își sacrificase de dragul acelei femei numele și onoarea.

Zadarnic; ea îl alunga cu un râs batjocoritor. Singur, sărac, începui să alunec vertiginos în prăpastie. Apoi într-o zi, ajutat de o mână milostivă, își reclădi o nouă viață de ispășire, dar vechea dragoste nu marise în sufletul lui nostalgic.

După ce isbui s'o regăsească pe balerină, acum grasă și urâtă să-i iasă zilnic în cale, căuta nădăjduind că va fi răsplătit pentru această credință și devotament cu un surâs, cu un cuvânt frumos. Zadarnic! Nici bătrânețea nu isbui să îmblânzească inima femeii perverse. Povestea mi se părea înduioșătoare. Atât de înduioșătoare, încât mă gândeam că aș face bine să brodez pe canavaua ei un roman. Dar într-o zi nu mai zării pe bătrânul boer, la aceeași oră, pe aceeași bancă. Văzui dinpotrivă un prieten al meu, care se așază lângă mine. Când femeia corpulentă trecu, mi-o arătă și-mi spuse: „O vezi pe aia de colo. A fost una din cele mai celebre artiste ale timpurilor sale. Frumusețea ei a stârnit vâlvă.

Surâsei cu superioritate; cu toată că nu știam nimic precis, ghicisem totul. În acea clipă ajunse și boerul, gâfâind. „Mi-a scăpat! Astăzi n'o voi mai vedea!“ spuse el cu disperare.

— Vreți să luați loc, stimate Domn? — îi spasei eu.

— Stimate Domn? — Îmi spuneti mie Stimate Domn? — întrebă el uluit. Apoi se așază și cum, în clipe de descurajare, natura umană cedează ușor nevoii de a se spovedi, spuse:

— Tocmai astăzi a trebuit să-mi scape. Păcat. Mi-am pus în cap s'o fac să cumpere un frigider. Sunt agent de piață de treizeci de ani, îmi cunosc meseria. Ceace se cere este insistența, numai insistența. Pentru că nu vrea să mă primească în casă, o aștept aci.

Îl privii indignată. El privi cerul albastru, pajistele verzi, copiii care se jucau, apoi, confidențial, îmi șopti la ureche: — Spuneți-mi sincer, nu v'ar trebui un frigider, doamnă? În condiții foarte avantajoase de plată...

DESPRE CĂSĂTORIE

Pentru ca o căsnicie să fie stricată ar trebui ca bărbatul să fie surd, iar femeia oarbă.

Alphonse d'Aragon

Adesea căsătoria nu este decât un schimb de mărături reciproce, în timpul zilei și de sfârșituri, noaptea. Înseamnă plictiseala soților.

Commerson

Lanțul căsătoriei este atât de greu, încât trebuie purtat de doi, uneori de trei.

Alexandru -Dumas fiul

În prima lucră simbolul căsătoriei sunt florile, în primul trimestru, mătasea, iar înainte de sfârșitul anului, otelul.

Proverb italianesc

A pretinde fericire în căsătorie, ar însemna să pretinzi armonie de la două instrumente la care s'ar cânta aceleași melodii, dar pe tonuri diferite.

Albéric Second

Căsătoria este o experiență chimică, în care două corpuri inoxidabile pot, împreunându-se să dea naștere unei otrăve.

Ne studiem trei săptămâni, ne iubim trei luni, ne certăm trei ani, ne suportăm treizeci de ani... iar copiii reîncep.

Taine

Nu poți iubi pe cineva lângă care trăești în permanență.

Guy de Maupassant

Căsătoria se bazează pe fofoasele pe care le are unul și pe pierderile celuiălalt.

Jean Fayard

Sunt convins că fericirea constă într-o căsătorie potrivită și sunt sigur că reușita ei depinde de felul în care o începi.

J. J. Rousseau

Căsătoria e o legătură pe care nădejdea o întărește, fericirea o păstrează și nenorocirea o întărește.

FIECARE DINTRE NOI AM FOST TINERI CÂNDVA...

DIN TOATĂ LUMEA

Recolte din Zuidersee

Lucrările de uscare a Lacului Zuidersee, continuată cu zece în Olanda chiar în cursul războiului, dau acum primele roade. Astfel se speră ca în acest an să se recolteze numai de pe așa numitul „Noordstapolder“ cereale pentru 600.000 de oameni. Anul trecut au fost cultivate în total 9.000 de hectare din suprafața părții respective a Zuidersee, care măsoară 48.000 de hectare. În primăvara a-cestă vor fi cultivate încă 16.000 de hectare. Aproximativ 5.000 de lucrători muncesc aici, pe lângă Serviciul obligator al Muncii olandez, un izvor de hrană suplimentară, din pentru a deschide popoului olandez an în an mai mare.

Pisicile și câinii au presimțit cutremurul din Argentina

În legătură cu cutremurul catastrofal din San Juan, Argentina, aflăm un fapt interesant privitor la psihologia animalelor. Înainte ca locuitorii să poată bănui că catastrofa, câinii și pisicile au devenit melnștiți și au părăsit, împinși de instinctul lor, zona periclitată. Când a început cutremurul, care a făcut mii de victime printre oameni, nu se mai afla în oraș nici un câine și nici o pisică.

Câte impozite plătește Bernard Shaw

Bernard Shaw, marele scriitor englez, s'a plâns de curând într-o scrisoare adresată presei asupra impozitelor prea ridicate pe care trebuie să le plătească. Venitul anual al lui Shaw se cifrează la aproximativ 24 mii de lire sterline, din care trebuie să plătească circa 20.000 lire sterline impozite. Moștenind deja soția sa 150.000 lire sterline, a trebuit să plătească 40.000 lire sterline impozit succesoral, și în afară de aceasta aproape toate dobânzile capitalului, ca impozit pe venit. Bernard Shaw este actualmente bogat scriitor englez. El av lăsa probabil o moștenire care va întrece considerabil capitalul lăsat de alți scriitori contemporani englezi, de pildă de Kipling (150.000 lire sterline), de John Harly (91.000 lire sterline) și de John Harly 91.000 lire sterline) și de John Galsworthy (88.000 lire sterline).

Rămășag... în ultimul moment

Englezii și Americanii sunt pasionați după orice fel de rămășaguri: Astfel se povestește următorul caz:

Un soldat englez, mutilat de explozia unei grenade, fu transportat în grabă la un spital de campanie.

Cerând morfină, medicul, fără să-și dea seama că pacientul era conștient, rosti „caz disperat“.

Atunci soldatul deschise ochii și spuse: „Mă prind pe cinci și-lingi că nu-i chiar atât de grav“.

— Foarte bine!, răspunse medicul uimit de atâtea hotăriri și vitalitate.

— Făcu operația, eusu rana, puse pansamentele și în cele din urmă, merdu pariul,

„Urechea lui Dionysos“

Aparatele și instalațiile speciale de ascultare joacă astăzi un rol însemnat la observarea apropierea avioanelor sau vaselor mamice. Dar ele nu sunt o invenție a timpurilor noastre, ci erau cunoscute chiar în antichitate. Leonardo da Vinci recomandă în navigație introducerea unei țevi în apă pentru a putea asculta la capătul deasupra apei dacă vasele mai îndepărtate se apropie; același procedeu se poate folosi și pe uscat. Prințipi, bărbați de stat și alte personalități au pus de totdeauna mare preț pe ascultarea în ascuns a supușilor, inimicilor etc. creind instalații speciale în acest scop. De cele mai multe ori mari pânzi sau țevi duceau până în casa sau încăperea vizată. O astfel de instalație din antichitate mai există și astăzi la Siracusa în Sicilia, fiind numită „Urechea lui Dionysos“. Stâncile del Paradiso erau în secolul al 4-lea înainte de Christos, pe vremea tiranului Dionysos, transformate în temnițe; într-un loc acestea sunt din ce în ce mai ascuțite spre înălțime și însfârșit se termină într-o încăpere în care se afla supravegheorul. Prin această formă sunetele dela un capăt sunt atât de înăprite, încât aprinsul unui chibrit produce sgo-morul unei pocnituri destul de puternice în partea cealaltă.

Campația în contra salutului cu pălăria

La Copenhaga s'a lansat zilele acestea un val de propagandă care se îndreaptă în contra unei politete până în prezent foarte comună. Scoaterea pălăriei la salut. Se afirmă că datorită războiului pălăria a devenit așa de prețioasă încât ar trebui omniată. S'a cerut formarea unui club la care să adereze toți bărbații cari în viitor nu se mai vor saluta reciproc prin scoaterea pălăriei ci numai prin atingerea bordului cu un deget. Față de femeii bărbatul va scoate ea și înainte pălăria. Ca urmare dela 1 Aprilie bărbații din Copenhaga se salută „după moda războiului“.

Sticlă incasabilă mult superioară sekurit-ului

Recent a fost inventată o sticlă incasabilă, a cărei rezistență este de 10 ori mai mare decât cea a sekurit-ului normal, întrebuințat la automobile etc. Această sticlă incasabilă va fi întrebuințată în primul rând în cadrul construcției de avioane pentru mari înălțimi, ale căror cabine necesită o sticlă incasabilă extrem de stabilă, fiind supuse unor presiuni mari. Această sticlă incasabilă nou inventată, chiar dacă se va rupe, nu va lăsa să pătrundă presiunea în interiorul cabinei, întrucât ea este fabricată din mai multe straturi de rășină sintetică.

Invenții cauzate de atacurile teroriste

Atacurile teroriste asupra Germaniei și urmările distrugerilor a construcțiilor în general au făcut ca spiritul inventativ german să caute și în acest moment realizări și invenții practice. Astfel un cetățean din Lipsca a construit o mașină pentru curățatul cărămizilor, care în timp de 10 ore poate curăța 5000 cărămizi, iar la Muenchen o mașină asemănătoare a fost inventată de un constructor, care în același interval de timp poate curăța 18.000 cărămizi, cu numai 3 oameni ca mână de lucru.

Asfel de mașini lucrează în aproape toate orașele în cari au fost atacuri aeriene reușind prin spiritul lor practic inventativ facilitarea lucrărilor de re-căldire — în cea mai mare parte fiind vorba de restaurarea lor provizorie — a domiciliilor și construcțiilor de uzine sinistrate de bombe. Un alt tehnician german a depus zilele trecute spre brevetare o mașină pentru curățarea pietrelor, care, după cum arată raportul dela Centrala brevetelor, curăță automat zilnic 36.000 pietre. Greutatea acestel ultime mașini inventată este de 600 kgf.

Gilotina.. la pensie

În Franța până în prezent, dacă cineva era condamnat la moarte, călăul pleca în volaj cu ghiloțina sa. Date fiind greutatea de transport de astăzi, călăul în cele mai multe cazuri nu poate sosi cu instrumentul său, atât de greu de transportat, la ora hotărâtă la punctul de destinație, locul condamnării. De aci au rezultat întâzieri nedorite. De aceea s'a hotărât scoaterea la pensie a ghilotinei și înlocuirea acestel fel de execuție pur francez prin impuscarea sistem introdus încă mai de mult la tribunalele speciale.

Nebunii din ospiciu și... cei depe stradă

Ministerul Francez al Sănătății a publicat o statistică, prin care se dovedește că numărul nebunilor a scăzut simțitor în ultimii ani.

În 1939, azilele publice numărau 32.300 de internați; în 1940: 30.356; în 1941: 22.482, iar în anul 1942: numai 18.277.

Se crede că această curbă se datorește restricțiunilor impuse băuturilor alcoolice.

Dar psihiatrui nu sunt de aceeași părere. După ei numărul nebunilor este mai mare ca oricând. Dar ei trebuie lăsați în libertate, tocmai pentru că sunt prea mulți și pentru că dacă i-ai închide pe toți... atunci ar rămâne pustii.

O moștenire rentabilă...

În anul 1929, James Hartin din Providence primi vestea morții unchiului său. Soția îi cerea îngăduință să vină la el pentru câva timp, vroid să mai uite durerea care o năpădise.

Soții Hartin erau oameni foarte curtenitori, de aceea primară cu voie bună propunerea mătășii: Mai mult chiar, aceasta vorbea atât de misterios de averea ei și promitea, cu glas atât de dujos, să-l lase pe James moștenitor, încât acestea nu aya nimic împotriva că vizita văduvei Rose să se prelungească:

Și ea se prelungi timp de 14 ani. Până mai zilele trecute, când mătșa închise pentru totdeauna ochii. Nimeni nu-i părea rău, căci în ultimul timp, Rose devenise foarte cicalitoare și tiranică. Nu o răbdaseră decât în vederea moștenirii.

James Hartin își chemă toți prietenii să asiste la deschiderea testamentului. Aceștia erau foarte veseli văzând pe notar și fură și mai veseli la plecarea acestuia. Numai un singur om era trist: James Hartin. Căci toată moștenirea mătășii se ridică la fabuloasa sumă de 92 de centime.

Și pe deasupra mai trebuiau plătite 4 centime pentru taxele de moștenire!

Febră produsă electric

Este cunoscut faptul că medicina modernă întrebuințează deseori așa numita „febră de vindecare“ care prin infiltrarea diferitelor virusi de pildă ai malariei, etc., poate fi de folos în tratamentul unei boli. Procedeul însuși de a crea o a doua boală pentru combaterea unei boli existente nu constituie totuși o soluție ideală. La aceeași țintă se poate ajunge astăzi prin crearea unei febre artificiale, pe cale electrică, procedeu care are avantajul de a putea fi ușor reglat și întrerupt. La această nouă terapie de undă scurte se folosesc în medie unde de 20—2 metri. Infiltrarea curentului electric în corpul omenească produce o ridicare a temperaturii care este asemănătoare unei febre naturale.

În momentul de față cercetările în acest domeniu nu sunt încă atât de înaintate încât pentru fiecare boală să fie stabilită potrivită, însă vastele cercetări au ajuns atât de departe încât prin febra electrică se poate obține o ridicare a temperaturii care înlesnește corpului o vindecare mai ușoară. Important la aceste febre electrice este faptul că temperatura poate fi creată sau întreruptă prin simpla pornire sau întrerupere a curentului electric. În legătură cu aceasta s'au făcut constatări că un tratament mai lung cu o temperatură electrică mai potrivită înlesnește extrem de mult procedeu de vindecare.

Știați oare că...

... înainte de primul război mondial, tuberculoza era numită și boala vieneză și aceasta datorită faptului că acest flagel făcea numeroase victime în rândurile populației Vienei.

... regiunea Kaiserstuhl din Baden (Germania) se bucură de o climă extrem de favorabilă plantelor mediterane și subtropice, din care motiv a fost înălțat aci un laborator seră pentru creșterea acestor plante.

DIN NICI O CASA nu trebuie să lipsească excelenta revistă de popularizare a problemelor medicale în România:

MEDICUL NOSTRU

care cuprinde în fiecare număr articole scrise special de cei mai reputați medici români și străini, sfaturi medicale spre folosul oricui și îndrumări în viața sexuală. Practica educației fizice. Sfaturi igienice gospodărești și de frumusețe.

DOUĂ PAGINI DE CONS. MEDICALE GRATUITE

30 LEI = 30 LEI

FINLANDA

IN FAȚA RUSIEI

Din pricina neîntreruptelor ciocniri rășboinice avute cu vecinul său din Răsărit, cum și din necesitatea de a fi astfel mereu gata de luptă, poporul finlandez s'a obișnuit să țină cu o mână plugul, iar cu alta, paloșul.

S'a socotit că dacă se adună toate rășboalele care au fost între Finlanda și Rusia se ajunge la un total de 100 ani. Finlanda s'a rășboit cu Rusia în timpul anilor: 1240, 1323, 1495, 1570—1595, 1611—1617, 1650, 1700—1721, 1788—1790, 1808—1809, 1919, 1920 și 1939—1940.

Primele raporturi între finlandezi și ruși, au avut loc se crede, acum vre-o mie cinci sute de ani în apropierea Novgorodului. Că aceste raporturi au fost departe de a se numi amicale, rezultă din chiar faptul că limba fineză din acea vreme, a împrumutat dela ruși numele unei arme pe atunci nouă: tappara — un fel de halebardă cu tăișul lung.

Abia către sfârșitul secolului al XII-lea încep isvoarele istoriei să menționeze relațiile dintre finlandezi și ruși relatând prădările și devastările făcute de cei din urmă. Astfel se citează incendierea orașului Turku în 1198. Pe vremea aceea rușii erau aliați cu locuitorii Careliei, popor înrudit cu finezii. Însă foarte curând, și această încetară de a privi pe ruși ca prieteni, căci ori de câte ori soldații ruși treceau prin ținuturile Careliei, prădau, devastau, incendiau și făceau prizonieri pe care apoi îi vindeau mai departe ca robi. Aceste purtări sălbatece îndepărtară tot mai mult pe locuitorii Careliei de ruși, impunând o contopire a celor două ramuri finice, pentru a putea să reziste cu forțe unite, incursiunilor rusești.

Cum însă excesele rușilor continuau să se repete atât în timp de rășboi cât și în timp de pace s'a alcătuit cu timpul o linie de frontieră care dela pacea din Stolbova dela 1617, a reprezentat în linii generale, granița dintre cultura occidentală și Răsărit.

Dar și la Răsărit de această frontieră mai locuia un popor finic: așa numiții carelienii de Răsărit cari din punct de vedere geopolitic, geografic și cultural sunt în cele mai strânse legături cu Finlanda.

Stăpânirea rusă nu a urmărit dela început rusificarea poporului finez. Făcu însă ceva și mai rău: ea transformă o parte din populație într'un fel de robi, cari adesea fără nici-un fel de motiv, erau bătuti de moarte, iar femeile lăsate pradă bunului plac al proprietarilor de moșii veniți din Rusia. An de an se săpă astfel mai adâncă prăpastia ce despărțea pe finlandezi de ruși.

Deși Finlanda continua să fie formal autonomă pe nesimțite această autonomie devenea tot mai iluzorie. Astfel, cu puțin înainte de izbucnirea primului rășboi mondial, începu o pronunțată politică de rusificare. Deși dezarmat, poporul finlandez își apăra cu înverșunare drepturile sale naționale. În timpul rășboiului mondial batalionul de vânători finlandezi luptă alături de Germania împotriva rușilor. Acești vânători au alcătuit apoi conducerea insurtecției armate, grăție căreia s'a realizat în fine, independența Finlandei.

Relațiile dintre Finlanda și Uniunea Sovietelor, au fost dela început, reci. Finlandezii știau, din lungul istoriei lor de veacuri că, nu pot ajunge la pașnică vecinătate cu rușii.

PANTERA CEL MAI RAPID TANC DIN LUME

De câțva timp diviziile germane blindate dispun de un nou car de luptă, numit „Pantera”. Un tanc care este foarte mic și mai ușor al „Tigrului”, destinat acțiunilor operative și constituind deci arma principală a unităților blindate care operează autonom.

Valoarea de luptă a unui tanc este măsurată după următoarele calități: putere de foc, blindaj, mobilitate și manevrabilitate. Dacă la „Tigrul” accentul este pus pe rezistența cuirasei, la „Pantera” s'a obținut prin utilizarea unor blindaje speciale un maximum de viteză, mobilitate și rezistență la lovituri, așa încât, după părerea specialiștilor, „Pantera” este astăzi cel mai bun tanc din lume. Acest certificat se bazează pe comparația cu construcțiile sovietice, americane și britanice. Din punct de vedere tehnic „Pantera” are multe elemente comune cu „Tigrul”.

Când la 30 Noiembrie 1939, rușii au atacat Finlanda, s'au găsit în fața unui popor unit și înarmat, deci să-și apere libertatea și onoarea. Finlandezii au luptat eroic, depășiti însă de uriașul lor inamic, au trebuit să primească o pace nedreaptă. Dar repetatele incursiuni aeriene și terestre din vara 1941 arătară din nou Finlandezilor adevărata față a Sovietelor. Deaceia și azi, Finlanda luptă împotriva Rusiei.

Și lupta aceasta se desfășoară în condițiuni dintre cele mai grele. În primul rând, trebuie ținut seama de faptul că frontul finlandez măsoară dela golful finic și până la vărsarea Litsei în Marea Albă, nu mai puțin decât 1550 km. Fără a micșora întru nimic meritele admirabilei rezistențe a armatei finlandeze în cursul rășboiului de 105 zile din iarna 1939—1940 și nici a rezistenței actuale, trebuie să menționăm totuși că dată fiind neînchipuita disproporție de forțe între un popor de 3 milioane și unul de 170 milioane, această rezistență nu ar fi fost posibilă fără unele condițiuni speciale ale acestui imens front. Aceste condițiuni speciale constau

Are acelaș motor și aceleași șenile late. La înfățișare se deosebește de „Tigrul” mai ales prin așezarea oblică a plăcilor de blindaj, ceea ce dă posibilitatea să se folosească o cuirasă mai ușoară. În felul acesta viteza a putut fi sporită mult față de aceea a „Tigrului”.

Greutatea „Panterei” este de 45 tone (față de 60 ale „Tigrului”). Motorul puternic și șenilele late permit tancului să ia pante înclinate chiar cu 30 de grade și să meargă pe teren foarte moale. Armamentul se compune din un tun de 7,5 cm. cu tir rapid și țevă lungă, și două mitraliere. Tunul se poate roti împreună cu cupola 360 de grade, echipajul se compune din comandant, conducător, radiotelegrafist, trăgător și încărcător. Iuțea „Panterei” este mai mare decât a oricărui tanc de clasa lui, chiar decât a celor americane „Sherman” și a celor sovietice „T 34”.

În primul rând, din lipsa totală a mijloacelor de comunicații a unei regiuni și accesul extrem de greu al altora.

În timp ce, în istmul Careliei lat de numai 60 km., se află două căi ferate și cinci șosele în toată restul graniței, cuprins între lacul Ladoga și Marea Albă nu era în 1939 nicio cale ferată ci doar numai câteva, foarte puține șosele. E drept că în timpul celor 15 luni care s'au scurs între cele două rășboale ruso-finlandeze Sovietele construiseră în partea răsăriteană a frontierei, două căi ferate principale, patru secundare și 6 mari șosele strategice. Pentru care a nume scopuri nu este greu de ghicit.

Între aceste puține căi de comunicație, se întind regiuni pustii câteodată de mai multe zeci de sute de kilometri, alcătuite din păduri seculare, străbătute de ape și mlaștini printre cari doar omul singur se poate strecura dar peste care o armată nu poate trece și nici nu poate manevra. E drept că în timpul iernii tot acest pământ mocirlos se întărește și că vara lanțul natural al apelor îngăduie o anumite navigație ușoară, însă oricum terenul nu este practicabil pentru uzul marilor mișcări militare. Deaceia în această regiune, rășboiul are două aspecte: rășboiul mare în lungul și jurul căilor de comunicații și rășboiul mic „sissisota” cum îl numesc finlandezii — în celelalte regiuni și care se practică după o tactică specială pe care, zădărnici ruși au încercat s'o copieze.

Pentru că nu trebuie uitat că acest rășboi mic este purtat netrecut atât vara cât și în timpul nopților de iarnă cu întuneric cu 24 ore, pe geruri ce scoboară până la 40 grade. El e dus de oameni luptând izolat sau în grupuri foarte mici și cari zile și săptămâni nu întâlnesc ființă vie. Pentru a duce acest rășboi de „sissisota” trebuie să ai nu numai o extraordinară voință și rezistență fizică, dar și o neasemuită putere de rezistență morală.

Luptele de „sissisota” vor alcătui — atunci când istoria actualului rășboi se va scrie — unul din cele mai impresionante și eroice capitole înscrise vreodată în istoria unui popor. (UTA).

INAINTE SI ASTAZI

Privită de pe acoperișul unei case din Champs-Élysée animația străzii imprimă aspectul activității de furnică a tuturor orașelor mari. În primul moment forfoteala pare dezordonată. C observăm mai atentă, desprinde din acest dute-vino, anumite fire conducătoare. Șuvoale de lume sunt în unele direcții mai groase în altele mai subțiri. În fața intrărilor la metro, șuvoiul se lățește pentru a lăsa o parte să se scurgă sub pământ. Dincolo la ieșire, iese iar la suprafață, pierzându-se în alte șuvoale de trecători.

În afară de automobilele militare, Champs-Élysée-ul e străbătut acum numai de nesfârșite șiruri de bicicliști și bicicliste, printre cari se pot vedea și cele mai elegante femei. Bicicleta a ajuns mijlocul de locomotie al independenților. Chiar interzicerea de a circula în timpul alarmei, îi impresionează prea puțin. Imediat ce au depășit o încrucișare și au ajuns în spațiile sergentului, se urcă iar pe bicicletă și pedalează mai departe.

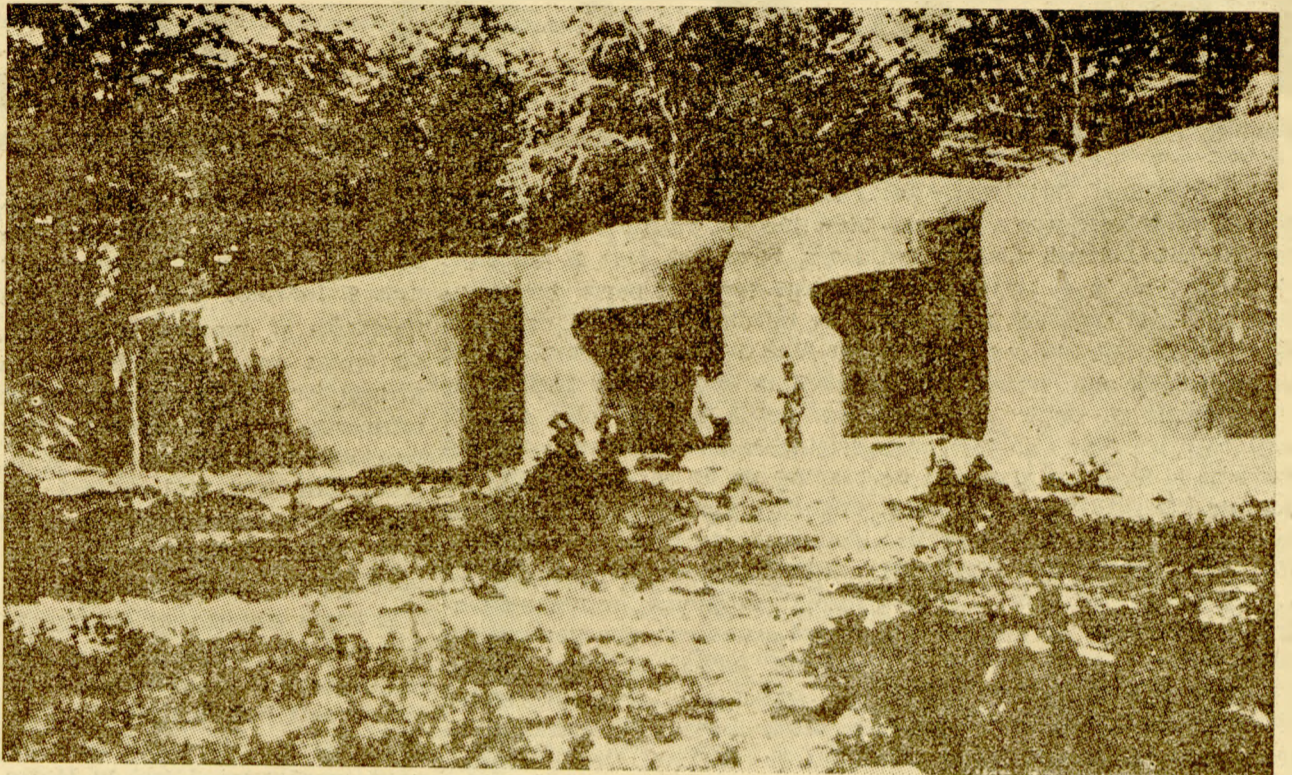
Cele mai șgomotoase sirene din lume

Sirenele din Paris sunt cele mai șgomotoase din lume. Dacă stai în apropierea lor, ți se pare că auzi trâmbițele judecății de apel.

Dar în acest oraș, sirenele au mai de grabă o influență pozitivă. Par să îndemne la plimbare. Lumea iese din case, jumătatea subterană a orașului își eliberează prizonierii, iar pe străzile largi dintre Operă și Concordia, dintre Étoile și Masboeuf, lumea pare să se încoloneze într-o procesiune festivă, în timp ce, pe cerul albastru deschis înfloresc nouri albi ai antiaerianei, iar escadrilele argintii strălucitoare, traversează centrul orașului, pentru a-și arunca peste câteva minute, încărcătura de bombe, deasupra cartierelor periferice.

Acest spectacol aerian anunțat prin sirene, intrerupe un timp, mersul grăbit al oamenilor, care vor să recâștige pe jos, o parte din timpul pierdut, prin oprirea metro-ului. Dăra luminoasă lăsată de avioanele ce se prăbușesc, deșteaptă pe fețele îngrijit fardate ale femeilor, o expresie ciudată, compusă din umire, groază și satisfacție.

În primele zile care au urmat invaziei, circulația a prezentat mici aglomerațiuni, care absorb și fixează șuvoiul de pietoni, în fața unei hărți, pe care vânzătorul de ziare a prins-o de

O fortificație de pe coasta franceză spre Atlantic

chioșcul său. Se vede un fragment din coasta de Nord a Franței, dela vărsarea Senei și până în golful Saint Malo. Unele localități sunt subliniate cu roșu, iar mulți francezi, care obicinuit nu acordau nici-o atenție hărților, fac pentru prima oară cunoștință cu nume de localități ca: Saint Lo, Bayeux, Carentan, despre a căror existență habar n'au avut. Francezii studiază harta și citesc mai atent ca de obicei ziarele, care nici acum nu sunt mai mari decât o coală.

Astfel a început „vara tuturor verilor“, care însă a rămas răcoasă ca și primăvara. Splendoarea florilor de castan din grădina Tuilleriilor, era de mult risipită, iar fantezia izbitoare a noilor modele de pălării, începuse să se piardă în blazarea obicinuinței. Grijiile vieții cotidiene, au acoperit repede marile întrebări. Problemele alcătuirii menu-ului, pretindeau gospodinelor și mai mare bătaie de cap.

Grijile alimentare

În fața brutărilor, a apărut subit coada. Nu fiindcă pâinea ar fi devenit mai rară, ci pentrucă familii compuse din trei persoane, cumpărau deodată 10 kgr., de teamă că a doua zi ar putea să

dispară. Măncarea însă nu a lipsit, chiar dacă posibilitățile de variație, în afară de fasole albă și tăitei, au continuat să rămână reduse.

Cea mai mare parte din carnea, unutul și zarzavaturile intrate în Paris, erau înghițite de piața neagră, pentrucă țărani din Normandia nu mai puteau furniza nimic, iar bombardarea căilor ferate și șoselelor, au îngreunat transporturile alimentare. La restaurante nu-și pot permite a lua masa, decât oamenii cu dare de mână și care au timp de pierdut, căci se așteaptă mult. Nu din cauza lipsei de personal, ci pentrucă orele de închidere a electricității și a gazului, pretind ca gătitul mâncării să se facă la ore neobicinuit de matinale sau târzii. La amiază se dă curent o jumătate de oră, iar seara, după ora 22. Însă cetățenii Parisului s'au învățat să aștepte. Metro-ul nu începe să circule decât abia după încetarea alarmei, cinematografele încep abia la zece seara, iar după ora 23 nu mai circulă niciun metro. Teatrele participulare, joacă numai Sâmbăta și Duminica. Unele au încercat să joacă și în timpul săptămânii. La lumina zilei, ori cu sisteme improvizate de iluminat. Toate acestea nu se deosebesc prea

mult de situația dinainte de 6 Iunie. Călătoriile sunt aproape imposibile, astfel decât în automobile. Se pot vedea astfel, pe toate șoselele Franței, camioane civile greu încărcate, purtând ca semn distinctiv, cearceafuri albe, care însă nu le apără prea mult. Chiar și o călătorie până la Versailles, echivalează cu o deplasare în regiunea frontului. Frumoasa pădure din împrejurimile orașului, în care parizienii iubitori de natură și au construit mici cabane unde își puteau petrece Weekend-ul, este răvășită de bombardamente.

Recent s'a interzis trecerea dintr'un departament într'altul, fără autorizație specială.

Viața Parisului e limitată la intinșul orașului, dar în acest spațiu, mai păstrează încă, în linii generale, aspectul ei obicinuit. Peisagiul parizian, este încă nevătămat, iar deasupra lui se află lumina aceea incomparabilă, lumină care a dat atât de lucru pictorilor, parcă pornind din nesecate izvoare, ea se revarsă deasupra orașului, până în cele mai târzii ore ale dupăamiezii. Este lumina care, întotdeauna, va păstra Parisului, aspectul său etern.— (UTA)

P A R I S U L

ÎN LOC DE AUTOMOBILE, BICICLETE. — CELE MAI ȘGOMOTOASE SIRENE ȘI CEI MAI RECALCITRANȚI PIETNI. — PARIZIENII ÎNVĂȚĂ GEOGRAFIE. — PARISUL, RĂMÂNE TOT PARIS